

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: W. E., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), původně v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC), toho času v ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený: JUDr. Tomáš Plíhal, advokát se sídlem Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 25.8.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2020 č.j. OAM-85/LE-BA04-BA04-PS-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Tomáši Plíhalovi se přiznává odměna ve výši 17.583,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2109959337/2700, VS: 02542020, vedený u UniCredit Bank Czech Republic, a.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 25.8.2020** k výzvu soudu doplněnou dne 1.10.2020 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2020 č.j. OAM-85/LE-BA04-BA04-PS-2020, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 7.12.2020.
2. **V žalobě** byla napadenému rozhodnutí zejména vytýkána absence skutkově relevantních okolností, ze kterých by bylo možné dovodit, že v případě žalobce byly dány oprávněné důvody domnívat se, že ten podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Poté žalobce uvedl, že podal žádost o azyl z politických důvodů, kdy by mu v případě návratu do X hrozila smrt pro politickou aktivitu a podporu Hnutí obnovy (Ennahda) – též označované jako Hnutí obrody. K nepřipustnosti svého zajištění žalobce dále uvedl vztah, který má v České republice (dále jen **ČR**) s přítelkyní X, s níž plánuje uzavřít manželství a založit rodinu. Rozhodnutím o zajištění tak žalovaný zasáhl do jeho práva na rodinný život, proto považoval napadené rozhodnutí za nezákonné. Dále bylo žalovanému vytýkáno, že se nedostatečným způsobem vypořádal s objasněním skutkových okolností a na ně navazujících právních zhodnocení skutečností nasvědčujících postupu dle § 47 zákona o azylu. Splnění podmínek pro uložení zvláštních opatření spatřoval žalobce především v tom, že má na území ČR přítelkyni, tj. má na území ČR vazby na konkrétní osobu. Ve vztahu k neuložení zvláštních opatření dále žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a současně namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož důvody pro takový postup dle jeho názoru z napadeného rozhodnutí nevyplývají. O respektu žalobce k ukládaným opatřením měl svědčit i fakt, že byl ochoten se výkonu zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu dobrovolně podrobit (§ 47 odst. 7 zákona o azylu), proto úvahu žalovaného v tomto směru považoval za scestnou. Dále namítal porušení článku 15 preambule Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU. V samém závěru žaloby dále uvedl, že důvody umožňující zajištění nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření. Žalobce proto považoval za nepřijatelné, aby žalovaný zdůvodnil svůj názor pro nepřistoupení k uložení zvláštních opatření tím, že žalobce podal svoji žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem zmaření nebo ztížení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě by se jednalo o porušení zákazu dvojího přičítání. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
3. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů. Této žádosti bylo vyhověno usnesením zdejšího soudu ze dne 31.8.2020 č.j. 17 A 73/2020-13, jímž byl žalobci ustanoven jako zástupce výše uvedený advokát JUDr. Tomáš Plíhal.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 21.8.2020 č.j. OAM-85/LE-BA04-BA04-PS-2020** rozhodl žalovaný tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 7.12.2020. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 19.8.2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Ještě před tím byl však rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16.8.2020 č.j.

KRPP- 91360-3/ČJ-2020-030022, zajištěn dle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Důvodem byla skutečnost, že dne 15.8.2020 byl na základě readmisní dohody vrácen žalobce z území Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**) na území ČR, neboť cestoval na lince Praha – Paříž a byl u něj nalezen cestovní doklad X s vylepeným českým vízem platným do 4.2.2018. Žalobce mj. měl německé policii přiznat, že od doby skončení platnosti víza pobýval pouze na území ČR a nyní byl na cestě do Paříže za svým známým; do ČR se vrátit nechce a chce v Německu požádat o azyl. Žalobce měl tudíž na území ČR pobývat ode dne 4.2.2018 neoprávněně, a byl proto zadržen a následně zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění.

Do protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 15.8.2020 popsal, že do ČR přicestoval poprvé letecky 9.1.2018, protože zde měl českou přítelkyni, s níž se seznámil na sociální síti, a chtěli se vzít. Z důvodu jeho neoprávněného pobytu to však nešlo, proto se rozhodl odcestovat do Francie, kde mu měl tamní advokát pomoci s legalizací pobytu. Následně přiznal, že ČR opustil již v roce 2018, kdy taktéž odcestoval do Francie, ale poté se vrátil a opět bydlel u své přítelkyně. Adresu tam však hlášenou nemá a ani nikdy v ČR nepracoval, neboť vše hradila jeho přítelkyně s její rodinou. Dále uvedl, že chce z ČR vycestovat do X, kde má mj. rodiče, bratra a sestry. Rovněž bylo uvedeno, že z policejního rozhodnutí o zajištění mj. také vyplývá, že dne 15.8.2020 byla Policií ČR kontaktována uváděná přítelkyně žalobce, jež uvedla, že skutečně s žalobcem žila ve společné domácnosti, ale rozešli se a tento pak odcestoval do Francie a následně do X; slíbil jí, že se k ní už nevrátí, neboť si je vědom svého neoprávněného pobytu a nechce jí dělat problémy.

Při rozhodování o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přihlédl žalovaný zejména k tomu, že žalobce nebyl v ČR nikde hlášen k pobytu; na území ČR nemá žádné vazby, naopak rodinu má v X; o udělení mezinárodní ochrany požádal až po 2 letech od jeho příjezdu na území ČR a to až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Současně s tím žalovaný upozornil na to, že žalobci nic nebránilo v dřívějším podání žádosti, neboť měl volný pohyb na území ČR. Z výše uvedených důvodů shledal žalovaný jednání žalobce jako účelové. Rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jeho jednání je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Žalovaný dospěl i k názoru, že v případě žalobce nepřipadá v úvahu uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě dle žalovaného svědčilo nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce rovněž nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby zajištění žalobce, přičemž dospěl k názoru, že za dané situace, i s přihlédnutím k možnému soudnímu řízení, bude přiměřená lhůta v délce trvání 110 dní s možným prodloužením až na 120 dní. Na základě výše uvedeného rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno v aktuálně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

žalobou napadeném rozhodnutí.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 6.10.2020** nesouhlasil s podanou žalobou, neboť byl přesvědčen, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil, když z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k oprávněné domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále uvedl, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16.8.2020 č.j. KRPP-91360-3/ČJ-2020-030022, zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že byl dne 15.8.2020 na základě readmisní dohody vrácen z území Německa na území ČR, jelikož cestoval na lince Praha – Paříž a byl u něj nalezen cestovní doklad X s vylepeným českým vízem platným do 4.2.2018. Žalobce měl mj. německé policii přiznat, že od doby skončení platnosti víza pobýval pouze na území ČR a na cestě do Paříže byl z důvodu návštěvy známého, do ČR se vrátit nechce a chce v Německu požádat o azyl. Žalovaný tedy vycházel z toho, že se na území ČR žalobce nacházel ode dne 4.2.2018 neoprávněně, byl proto zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný následně rozhodl o zajištění žalobce v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále v této souvislosti odkázal na závěry rozsudků NSS ze dne 15.8.2008 č.j. 5 Azs 24/2008 a 2.6.2016 č.j. 7 Azs 55/2016. K námitce týkající se toho, že nedostatečně zvážil alternativy v podobě zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by jejich uplatnění nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření mělo svědčit nejen naprosté nerespektování právního řádu i žalobci uložených povinností, ale také zcela účelové jednání (v podrobnostech odkázal žalovaný na stranu 3 napadeného rozhodnutí). Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 21.8.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 6.10.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 21.8.2020 žalobci předáno do vlastních rukou dne 24.8.2020.
7. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2,**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

8. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
9. **Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců³⁾, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. První žalobní námitka směřovala vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve (viz shora). V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15.8.2008 č.j. 5 Azs 24/2008-48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na stranách 2-3 napadeného rozhodnutí. Na téže straně je uvedeno, že žalobce nemá na území ČR nikde hlášen pobyt ani zde nemá žádné vazby, které má naopak v X, kde se nachází jeho rodiče a sourozenci. Žalovaný rovněž upozornil na to, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až po 2 letech od příjezdu do ČR, a to až po zadržení Policií ČR zajištění za účelem vyhoštění a umístění do ZZC. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po dobu legálního pobytu na území ČR možnost volného pobytu, a tudíž i dost příležitostí podat žádost o mezinárodní ochranu, což ostatně zdůraznil i žalovaný. Současně spatřoval žalovaný účelovost podané žádosti i ve skutečnosti, že žalobce nesdělil objektivní překážky jeho vycestování do země původu, a naopak v průběhu řízení o jeho zajištění dle zákona o pobytu cizinců sdělil pouze to, že do X vycestovat chce, neboť v ČR zůstat nechce. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné známky k tomu domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) tak bylo nezbytně nutné.

12. K nepřípustnosti zajištění žalobce pro tvrzený vztah žalobce se slečnou X (dále jen **přítelkyně**) soud konstatuje následující. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný vzal v potaz zjištění zprostředkována mu v rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 16.8.2020 č.j. KRPP-91360-3/ČJ-2020-030022, v němž Policie ČR uvedla, že dne 15.8.2020 kontaktovala žalobcem uvedenou přítelkyni, která sdělila, že se s žalobcem rozešli a ten slíbil, že se nevrátí; jejich vztah považovala za ukončený z obou stran. Totéž měl uvést žalobce v průběhu správního řízení o jeho vyhoštění, což později negoval. S ohledem na celou situaci a s přihlédnutím k nekonzistentnosti tvrzení žalobce o jeho vztahu s přítelkyní a jeho opakovanému porušení a nerespektování právních předpisů o pobytu cizinců na území ČR se tak jeví v tomto směru jeho tvrzení jako nedůvěryhodná a sledující pouze cíl zabránit vyhoštění. Jelikož se žalobci nepovedlo prokázat jím tvrzený vztah s přítelkyní na území ČR, kdy, jak podotýká soud, ani nepředložil například čestné prohlášení přítelkyně o jejich trvajícím vztahu nebo jeho znovu navázání či jiné podklady napovídající o reálnosti a skutečnosti tohoto vztahu, považuje soud žalobcem v tomto směru tvrzené skutečnosti za účelově uváděné a nepřikládá jim žádnou váhu. V důsledku toho již dále nepovažuje soud za jakkoliv smysluplné a relevantní se jimi i nadále zabývat a brát je při dalším posuzování v potaz.
13. K žalobcem uváděným azylovým důvodům konstatuje soud, že jejich posouzení a zohlednění není v nyní projednávaném případě předmětem řízení, tudíž se k nim soud dále nebude vyjadřovat; jejich relevantnost je pro aktuální řízení nerozhodná (i z důvodu, že se jedná o řízení o zajištění žalobce, které nemá přímý extradiční účinek). Jejich řádné posouzení bude provedeno v řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 28.6.2017 č.j. 349/2016–48).
14. Další námitky žalobce se vztahovaly k nedostatečnému posouzení okolností, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“*. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že *„[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, *„mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné*

důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

15. Soud přezkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3), a neshledal, že by žalovaný pochybil, když především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi byl vědomý neoprávněný pobyt žalobce na území ČR a pokus o vstup na území dalších států EU bez oprávnění ke vstupu a pobytu (Francie a Německo); nepožádání o mezinárodní ochranu kvůli své bezpečnosti dříve, přestože tak učinit mohl; snaha žalobce vyhnout se vyhoštění a s vysokou pravděpodobností pokračovat neoprávněně v cestě do dalšího státu EU (Francie či Německa) za použití jakýchkoli prostředků a reálné nebezpečí, že by žalobce po propuštění ze zajištění mohl zpřetrhat veškeré kontakty s veřejnou mocí ČR a neoprávněně vstoupit na území jiného státu, čímž by byl zmařen také průběh řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak ostatně mimo jiné vyplynulo z rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 16.8.2020 č.j. KRPP-91360-3/ČJ-2020-030022, chtěl žalobce požádat o azyl v Německu, tudíž lze usuzovat, že jím nyní v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu tvrzené nebezpečí nepociťoval za natolik palčivé, aby podal žádost již v ČR, a to dříve. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Krajského soud v Ostravě ze dne 9.6.2017 č.j. 20 A 14/2017-31, kde je uvedeno: *„Pobývá-li žalobce dlouhodobě, z toho část nelegálně, na území ČR, nerespektuje správní vyhoštění a teprve při zadržení policií žádá o mezinárodní ochranu, a to opakovaně, neskýtá svým chováním záruku o dodržování povinností a je namístě upřednostnění zajištění před uložením mimořádných opatření dle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* Uvedené závěry považuje soud za aplikovatelné i na nynější případ týkající se žalobce. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný též usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Soud shledal odůvodnění v této části napadeného rozhodnutí přezkoumatelným, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, tyto své závěry poté jasně a srozumitelně vysvětlil, stejně jako uvedl úvahy, jimiž se při posouzení této otázky zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v správním spise.
16. K žalobcem namítané nepřipustnosti důvodů, pro něž byl zajištěn, k odůvodnění neuložení zvláštních opatření soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 28.6.2017 č.j. 1 Azs 349/2016-48 *„Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Tímto považuje námitku žalobce za vypořádanou, neboť je postaveno na jisto, že v jeho případě k dvojímu přičítání nedošlo.
17. Nic na celé věci nemůže změnit ani skutečnost, že byl žalobce, jak sám uvedl, připraven dobrovolně se podrobit zvláštním opatřením, neboť podstatné je, že v jeho případě byly shledány za splněné podmínky pro jeho zajištění (viz výše) a současně jeho dosavadní

chování vyhodnotil žalovaný jak rizikové pro další průběh řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a proto k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azyl nepřistoupil. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě dle žalovaného svědčilo nejen vědomé nerespektování právního řádu ČR ze strany žalobce, ale i jemu uložených povinností; také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Ochota ze strany žalobce podrobit se těmto opatřením je tak zcela nerelevantní v daném případě a za daných okolností. Žalovaný tudíž nepochybil, když k uvedenému tvrzení nevyhověl a své závěry ohledně důvodů pro nepřistoupení k uložení zvláštních opatření dostatečně zdůvodnil.

18. Lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť byly splněny podmínky pro zajištění cizince, stejně jako důvody pro nepřistoupení k uložení zvláštních opatření a žádná žalobní námitka nebyla shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 1.10.2020, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100 Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále byla připočtena náhrada cestovní výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem AUDI A6, RZ X, z Plzně do Vyšních Lhot a zpět za účelem porady s klientem dne 28.9.2020 – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 3 969 Kč (tj. 945 km x 4,20 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 358/2019 Sb. činí 1 562,65 Kč (tj. 5,2 l/100km x 31,80 Kč/l x 9,45), tedy celkem 5 531,65 Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený na cestě podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce dvacetidvou a půl hodin činí celkem 2 200 Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 3 051,64 Kč odpovídající 21 % dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 17 583 Kč a tato částka bude

vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (**výrok III. rozsudku**), kterou soud považuje za přiměřenou, na účet č. 2109959337/2700, VS: 02542020, vedený u UniCredit Bank Czech Republic, a.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 20. října 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.